

Arrest

nr. 227 611 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE RUYCK
Muinklaan 12
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart nadat zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit in functie van haar vermeende echtgenoot A.N. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 15 februari 2016 dient het CAW namens de verzoekende partij een verzoek in op grond van artikel 42^{quater}, §4, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet waarbij aan de verwerende partij werd verzocht om geen einde te stellen aan haar verblijfsrecht.

1.3. Op 29 februari 2016 richt de verwerende partij een schrijven aan de verzoekende partij met de vraag haar humanitaire redenen bekend te maken, waarbij de verwerende partij zich baseert op artikel 42^{quater}, §1, derde lid en §4 van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 25 maart 2016 maakt het CAW namens de verzoekende partij aanvullende stukken over bij haar vraag van 15 februari 2016 en als antwoord op het schrijven vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 15 april 2016 en op 13 mei 2016 richt ook de advocaat van de verzoekende partij brieven aan de verwerende partij met aanvullende stukken als antwoord op het schrijven vermeld in punt 1.3.

1.6. Op 13 mei 2016 maakt het CAW namens de verzoekende partij opnieuw aanvullende stukken over bij haar vraag van 15 februari 2016 en als antwoord op het schrijven vermeld in punt 1.3.

1.7. Op 4 september 2017 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering van de erkenning van het huwelijk tussen de verzoekende partij en dhr. A.N. In deze beslissing wordt onder meer melding gemaakt van de artikelen 31, 18 en 21 van het WIPR.

1.8. Op 23 januari 2018 richt de verwerende partij een schrijven aan de verzoekende partij met de vraag haar humanitaire redenen bekend te maken, waarbij de verwerende partij zich baseert op artikel 42^{quater}, §1, derde lid en §4 van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 11 april 2018 richt de advocaat van de verzoekende partij een schrijven aan de verwerende partij met aanvullende stukken als antwoord op het schrijven vermeld in punt 1.8.

1.10. Op 26 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest nr. 219 503 van 5 april 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

1.12. Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: (...)

+ kinderen:

(...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. A.N. (...) (RR: xxx), van Belgische nationaliteit. De Fkaart werd op 8.04.2015 afgeleverd.

Er werd op 26.06.2018 reeds een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht. In beroep echter werd deze beslissing op 05.04.2019 vernietigd door de RVV bij arrest 219 503 wegens onvolledigheid van administratief dossier dat werd voorgelegd in de beroepsprocedure. Daarom wordt heden het verblijfsrecht wordt opnieuw ingetrokken, ditmaal aan de hand van de beslissing dd. 09.04.2019, opnieuw zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Ghanese huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Uit het dossier kan bovendien niet blijken dat betrokkene beroep zou aangetekend hebben tegen deze beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.

Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 29.02.2016 en 23.01.2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten.

Betrokkene legde daarop de volgende documenten voor:

- Brief CAW dd. 25.03.2016; begeleidend schrijven raadsman dd. 15.04.2016; attest CAW dd. 13.05.2016
- F-kaart
- Attest van klachtneerlegging dd. 26.02.2016; medisch attest dd. 8.01.2016; PV GE.43.LA.014996/2016 dd. 26.02.2016
- CV
- Arbeidsovereenkomsten Start People Services (3.02.2016; 5.02.2016; 10.02.2016; 12.02.2016; 19.02.2016; 26.02.2016; 4.03.2016; 11.03.2016; 1.04.2016; 6.04.2016 en 2.09.2016) + definitieve maandelijkse afrekeningen Start People Services (februari 2016 en maart 2016) + individuele rekening 2017 Start People Services + fiche nr. 281.10 – jaar 2017 Start People Services; loonbrieven voor de periode januari 2018 – maart 2018 bij Start People services NV
- Aanslagbiljet inkomsten 2016, aanslagjaar 2017
- Fiche nr. 881.13 – werkloosheidsuitkeringen – jaar 2017
- Huurovereenkomst dd. 17.05.2017
- Attest ziektekostenverzekering dd. 11.04.2018 (Bond Moyson)
- Ontvangstbewijs aanvraag Recht op Maatschappelijke Integratie dd. 11.02.2016 bij het OCMW te Gent
- Inburgeringscontract dd. 23.06.2015; getuigschrift Maatschappelijke oriëntatie van 24.11.2015 – 08.01.2016; deelcertificaten Nederlands tweede taal dd. 24.11.2015 + inschrijvingsformulieren dd. 05.05.2015 en 23.11.2015

- Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 13.02.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het in Ghana afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het huwelijk door de stad Antwerpen of het negatieve advies dienaangaande van het parket.

In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet gehouden worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de documenten aangaande de tewerkstelling bij Start People services en haar CV blijkt dat betrokkene gesolliciteerd heeft en momenteel tewerkgesteld is. Echter, het hebben van een job/inkomen/CV is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Betrokkene legt verder nog een aanslagbiljet voor aangaande de inkomsten 2016, aanslagjaar 2017. Echter, iedere inwoner van het Rijk is belastingplichtig; dit gegeven kan dan ook niet aanzien worden als een bewijs van integratie. Bovendien legt betrokkene nog een fiche nr. 881.13 – werkloosheidsuitkeringen jaar 2017 en een ontvangstbewijs aanvraag Recht op Maatschappelijke Integratie dd. 11.02.2016 bij het OCMW te Gent voor. Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene de hulp van het OCMW te Gent heeft moeten inroepen en een werkloosheidsuitkering heeft genoten. Deze gegevens zijn op zijn allerminst een bewijs van integratie.

Betrokkene is bovendien op economisch actieve leeftijd en kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract, getuigschrift van de cursus Maatschappelijke oriëntatie en inschrijvingsformulieren en deelcertificaten aangaande de lessen Nederlands tweede taal voor. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. In het begeleidend schrijven dd. 15.04.2016 verklaart betrokkene haar raadsman dat mevrouw reeds goed Nederlands spreekt. Echter, uit het PV dd. 26.02.2016 blijkt dat mevrouw de Nederlandse taal niet machtig is en beperkt Engels spreekt. Het zou dan ook eigenaardig zijn dat betrokkene 2 maanden later goed Nederlands zou spreken.

Mevrouw heeft haar eerste lessen Nederlands zelfs al in 2015 gevolgd. Volgens de voor DVZ beschikbare gegevens heeft zij na deze lessen geen verdere cursussen meer gevolgd. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een huurovereenkomst en een attest van haar ziektekostenverzekering voor. Echter, het hebben van een dak boven het hoofd en een ziektekostenverzekering behoren tot de basisbehoefte om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Betrokkene legt verder nog een attest van klachtnaheerlegging voor dd. 26.02.2016 en het PV

(GE.43.LA.014996/2016 dd. 26.02.2016) + medisch attest dd. 8.01.2016 waar betrokkene stelt het slachtoffer te zijn van familiaal geweld. Echter, op 17.03.2016 werd dhr. A.N. (...) ook verhoord aangaande deze beschuldiging. Hij spreekt deze verklaring van betrokkene tegen en beweert mevrouw nooit geslagen te hebben.

Wat opmerkelijk is, is het gegeven dat mevrouw maar in februari is gaan klacht indienen terwijl de feiten zich in januari hebben afgespeeld. Beide partijen spreken elkaar tegen, er is sprake van woord tegen woord. Het huishoudelijk geweld wordt dan ook als onbewezen geacht.

Bij het verzoekschrift werd klaarblijkelijk een beslissing van het Parket voorgelegd ivm de slagen en verwondingen dd. 20.04.2016. Betrokkene heeft dit tot op heden niet bij DVZ voorgelegd, hoewel zij meent dat hiermee rekening dient gehouden te worden en het betrekking heeft op het intrafamiliaal geweld, wat volgens haar van doorslaggevend belang is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gegeven van huishoudelijk geweld op zich geen afbreuk doet aangaande huidige beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet immers geen uitzonderingsgrond aangaande het huishoudelijk geweld waardoor betrokkene het verblijf zou kunnen behouden.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene haar gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de minderjarige kinderen zijnde A.C.N. (...) (RR: xxx), A.A.N. (...) (RR: xxx) en A.P.N. (...) (RR: xxx), allen van Ghaneese nationaliteit, werd enkel een Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017 voorgelegd. Echter, werden er geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag werkelijk ook wordt uitgeoefend door dhr. A.N. (...).

Verder is het ook niet duidelijk dat dit ouderlijk gezag in het Rijk zou moeten uitgevoerd worden. Er kunnen afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. de kinderen in hun belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen. De minnelijke schikking is een overeenkomst, daterende van 11.10.2017 op basis van de toen zich voordoende situatie, de partijen gingen er onder andere ook in akkoord dat de zaak opnieuw kan voorgelegd worden aan de kamer voor minnelijke schikking of de familierechtbank.

Gezien de ouder van vernoemde kinderen zelf geen verblijf meer heeft, vervalt hun verblijfsrecht eveneens.

Gezien betrokkenen niet over de Belgische nationaliteit beschikken noch een EU-burger zijn, kan een terugkeer naar het land van herkomst geen probleem vormen. De kinderen zijn eveneens voor het eerst in het Rijksregister ingeschreven op 13.02.2015. De minderjarige kinderen zijn aldus meerdere jaren woonachtig geweest in het land van herkomst, het is bijgevolg niet onredelijk te stellen dat het voor hen dan ook geen probleem zal vormen om terug te keren naar het land van herkomst, dit in de nabijheid van hun moeder waar zij ook heden (hoofdzakelijk) bij verblijven. Zij kunnen na de terugkeer met hun moeder, hun onderwijs verderzetten in Ghana.

Wat betreft de verklaringen uit de brief van het CAW dd. 25.03.2016; het begeleidend schrijven raadsman dd. 15.04.2016 en het attest CAW dd. 13.05.2016 dient opgemerkt te worden dat al de niet weerlegde gegevens verklaringen op eer betreffen. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze dus niet in overweging worden genomen. Er werden voorts geen objectieve en verifieerbare stukken voorgelegd die de verklaringen zouden kunnen staven.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontfangen.

In het schrijven dd. 25.02.2017 werd aan betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ - kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"II.b.1. Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/20 Vw.

De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RVV nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verwerende partij heeft op verschillende punten de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, die hierna elk afzonderlijk zullen worden vermeld.

Verzoekster merkt vooreerst op dat zij via een procedure gezinshereniging op basis van artikel 40 ter Vw. naar België is gekomen. Meer bepaald heeft zij van de verwerende partij een visum gezinshereniging type D toegekend gekregen.

Dit betekent met andere woorden dat de verwerende partij op het ogenblik van deze aanvraag alle elementen en voorwaarden van verzoeksters dossier heeft onderzocht en tot het besluit is gekomen dat verzoekster integraal voldeed aan de voorwaarden tot het bekomen van een visum gezinshereniging, wat uiteindelijk resulteerde in de toekenning van een F-kaart.

De verwerende partij heeft dan ook de Ghanese huwelijksakte onderzocht en is tot het besluit gekomen dat deze niet vervalst was. Naar aanleiding van de aanvraag tot visum gezinshereniging werd tevens aanvaard dat het huwelijk van partijen gericht was op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap.

Op 29.02.2016 en 23.01.2018 werd verzoekster uitgenodigd om inlichtingen en documenten te verschaffen in toepassing van artikel 42 quater Vw., meer bepaald omwille van het beëindigen van de gezamenlijke vestiging. Verzoekster deed daartoe het nodige.

Op 26.06.2018 neemt verwerende partij vervolgens de bestreden beslissing waarbij zij, voor het eerst (!) stelt dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard om redenen dat het huwelijk niet zou afgesloten zijn met het oog op het aangaan van een

10

duurzame levensgemeenschap. Zij herhaalt dit identiek in de huidige bestreden beslissing.

Verwerende partij verwijst daartoe (opnieuw, en identiek als de eerste, vernietigde beslissing) naar het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie evenals een advies van het parket, maar vermeldt (opnieuw...) niet op welke elementen concreet en precies de geldigheid van de huwelijksakte wordt betwist. De verwerende partij steunt zich immers niet op concrete feitelijke gegevens, maar verwijst in algemene bewoordingen naar 'het advies van het Parket en het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en politie', zonder dat verzoekster in de mogelijkheid gesteld wordt om na te gaan op welke feitelijke gegevens dit werd gesteund en in welke mate deze beoordeling dan correct zou zijn.

Het huwelijk werd destijds aanvaard door de verwerende partij, en is bovendien nog steeds een vaststaand feit. Het visum gezinshereniging werd toegekend, en aan verzoekster werd een verblijfsrecht toegekend als echtgenote van een Belgisch onderdaan. Tot op heden werd het huwelijk van verzoekster niet nietig verklaard, noch werd een procedure in die zin opgestart door het Openbaar Ministerie of door de echtgenoot van verzoekster.

Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak daaromtrent, meer bepaald arrest van 6 juli 2018, gekend onder nummer nr. 206 607, waarbij geoordeeld werd dat het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken overgaat tot intrekking van het verblijfsrecht terwijl DVZ zelf eerder de huwelijksakte erkende zonder het oordeel van de rechtbank van eerste aanleg inzake het schijnhuwelijk af te wachten. 1

In casu is er zelfs nooit enige procedure geweest mbt een vermeend schijnhuwelijk, en heeft verwerende partij de huwelijksakte ook erkend op het ogenblik dat zij het visum gezinshereniging heeft toegekend, zodat er des te meer sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing!

De verwerende partij verwijst verder voor haar redenering naar de beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, maar concretiseert verder niet.

Verzoekster legt deze beslissing nogmaals voor (stuk 2): daaruit blijkt duidelijk dat deze beslissing, die dateert van 04.09.2017 uitsluitend gesteund is op eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster.

Bovendien verwijst deze beslissing naar het advies van het Parket van de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (stuk 3). Bij nalezing blijkt dat de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar een exacte kopie is van het advies van het Parket!

1 RVV 06.07.2018, nr. nr. 206 607, rvv-cce.be

11

Het administratief dossier wordt bij verwerende partij nooit tijdig bekomen aangezien men schermt met de openbaarheid van bestuur, met minstens een wachtermijn van 30 dagen vooraleer antwoord en dus inzage kan verwacht worden. Bij opvraging van de stukken bij de Stad Gent, Dienst Bestuursondersteuning (stuk 4), blijkt dat wanneer men de aanvraag tot bekomen van een afschrift onderzoekt, het volgende vermeld wordt over het 'Verslag 'interview' cel Schijnrelaties dd. 15.12.2015: "Opm: verslag betreft geen interview op initiatief van cel Schijnrelaties maar aangifte van schijnhuwelijk door echtgenoot van cliënt van aanvragende advocaat).

Dit stuk 4 werd in de vorige procedure, met als gevolg arrest dd. 05.04.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder nummer 219 503, reeds voorgelegd, is met andere woorden bekend aan de verwerende partij en kan mee in beoordeling worden genomen.

Het staat dan ook vast dat bij het nemen van de beslissing door de verwerende partij er zelfs geen interview bestaat van de Cel Schijnhuwelijken (!) en dat dit dus opnieuw aantoonst dat de verwerende partij ongefundeerd en zonder concrete en objectieve gegevens is overgegaan tot het nemen van haar beslissing.

Immers, nergens in de bestreden beslissing, meer bepaald in de overwegingen m.b.t. de oprechtheid om het huwelijk aan te gaan is ook maar iets terug te vinden over de verklaring van verzoekster. Nochtans maakte verzoekster reeds in februari 2016 (!!) de nodige stukken over aan verwerende partij waaruit bleek dat zij het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld: zowel het attest van klachtneerlegging als het medisch attest van 08.01.2016 werden overgemaakt.

Op 13.05.2016 werden door verzoekster (via CAW Transithuis) nog aanvullende documenten overgemaakt, meer bepaald verklaringen afgelegd door verzoekster in het strafdossier.

Wanneer men het verblijf op basis van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet wenst in te trekken, dient aangetoond of bewezen te worden door verwerende partij dat de aanvrager, voor het verkrijgen van zijn/haar valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

De verwerende partij faalt daarin. In eerste instantie blijft de verwerende partij uitermate vaag over de concrete redenen die aan de grondslag van haar beslissing liggen: op basis van welke concrete elementen meent zij dat het duidelijk is dat het huwelijk er enkel op gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen?! Dit wordt nergens in de beslissing concreet verwoord; de beslissing steunt derhalve niet op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

12

Daar waar de verwerende partij dan verwijst naar de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand (stuk 2) en het advies van het Parket dat exact dezelfde bewoordingen hanteert (!), is het duidelijk dat deze beslissing enkel verwijst naar eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster. Nergens blijkt dan ook uit dat verwerende partij, bij de beoordeling van de rechtsgeldigheid van het huwelijk, ook de verklaringen, klachtneerlegging én stavend medisch attest, allen aangebracht door concludente, mee in rekening heeft genomen bij de beoordeling over de oprechtheid van het huwelijk.

Bovendien werd ook naar aanleiding van de vorige procedure door verzoekster een document (stuk 5) toegevoegd, meer bepaald werd de beslissing van het Parket voorgelegd ivm de slagen en verwondingen dd. 20.04.2016 (= het intrafamiliaal geweld ten aanzien van verzoekster).

Daar waar de verwerende partij stelt dat dit door verzoekster niet bij haar werd voorgelegd, kan ze bezwaarlijk beweren dat zij er geen kennis van heeft gekregen! Dit werd immers bij de vorige procedure voor de RVV, met verwerende partij als procespartij, gevoegd!

Verwerende partij stelt dat intrafamiliaal geweld geen uitzonderingsgrond vormt op artikel 74/20 Vw., doch de kern van de zaak is dat dit stuk nog eens te meer aantoonst dat er wel degelijk sprake was van huishoudelijk geweld, wat de reden was dat het huwelijk/gezamenlijke vestiging een einde nam, wat zeer relevant is in toepassing van artikel 42 quater Vw.

Verzoekster meent dan ook dat de verwerende partij de waarheid geweld aandoet, waarbij ze niet tot een correcte beoordeling van de zaak kon komen, minstens kon ze op basis van de voorliggende elementen niet tot de vaststelling komen dat verzoeksters situatie valt onder de toepassing van artikel 74/20 Vw.

Het louter focussen op de eenzijdige verklaring van verzoekster echtgenoot volstaat niet om tot de zwaarwichtige conclusie te komen dat het huwelijk van in het begin louter gericht was op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel (zie ook RVV nr. 188 767 dd. 22.06.2017, www.rvv-cce.be).

Later in de beslissing verwijst verwerende partij dan wel naar het attest van klachtneerlegging en het medisch attest m.b.t. het intrafamiliaal geweld (bij het in overweging nemen van een aantal criteria en dus niet bij het beoordelen van de fraude) en stelt daarover dat dit:

- als onbewezen wordt geacht

- geen uitzonderingsgrond is m.b.t art. 74/20 Vw.

13

Het is uiteraard in toepassing van artikel 42 quater Vw. dat verzoekster deze informatie aan verwerende partij had overgemaakt, die evenwel dan bij het nemen van de beslissing plots van het ene artikel naar het andere wijzigt! (zie II.b.2.)

Dat verwerende partij echter zomaar stelt dat 'het huishoudelijk geweld als onbewezen wordt geacht' is evenwel totaal in strijd met de gegevens van het dossier, en louter en alleen gebaseerd op de eenzijdige verklaring van de echtgenoot van verzoekster, die de dader is van dit intrafamiliaal geweld waarbij het niet moet verbazen dat hij dit ontkent. Daar komt nog bij dat verwerende partij het medisch attest – toch een objectief document! – volledig terzijde schuift.

Bovendien blijkt uit de beslissing van het Parket mbt deze klacht (stuk 5) dat de klacht juist niet als onbewezen werd beschouwd; de enige reden dat men beslist heeft om niet over te gaan tot vervolging is dat men vond dat de politietussenkomst die er was geweest wellicht voldoende was. In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt dient het familiaal geweld wel degelijk als bewezen te worden aanvaard.

Ondertussen heeft verwerende partij, gezien de voorgaande gevoerde (bijna identieke...) beslissing en daaropvolgende procedure, niet alleen kennis gekregen van de klacht, maar bovendien ook van de beslissing van het Parket. Daaruit blijkt duidelijk dat de seponering niet is gebeurd omwille van het ontbreken van bewijs, maar omwille van beleidsredenen, wat het bestaan van de feiten dus erkent!

Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij nog steeds, wars van de realiteit, de gegevens niet op een correcte wijze beoordeelt. Immers, uit de beslissing van het Parket blijkt duidelijk dat er sprake is van intrafamiliaal geweld, maar dat de zaak werd geseponeerd omwille van beleidsredenen.

Tot slot verwijst de verwerende partij in haar beslissing naar de minderjarige kinderen en het PV van minnelijke schikking van de Kamer van Minnelijke Schikking bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dat door verzoekster werd aangebracht.

Daarin wordt het volgende bekrachtigd: uitoefening van gezamenlijk ouderlijk gezag, domiciliëring van de kinderen bij verzoekster met een omgangsrecht voor vader de ene week op zaterdag, de andere week op zondag, telkens van 10-18u.

Verwerende partij stelt daarover dat enerzijds er geen stukken voorgelegd worden waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag werkelijk wordt uitgeoefend door de echtgenoot van verzoekster, anderzijds stelt zij dat het niet duidelijk is dat dit ouderlijk gezag in het Rijk moet uitgevoerd worden.

Het is duidelijk dat de verwerende partij, opnieuw, de feitelijke gegevens niet correct, en

14

wellicht niet met kennis van (juridische) zaken beoordeelt. Uit haar bewoordingen kan afgeleid worden dat zij de betekenis van een gezamenlijke uitoefening van ouderlijk gezag niet kent, met name betekent dit het gezamenlijk nemen van bepaalde beslissingen tijdens het leven van de kinderen door de ouders, en dit ligt in cau vast door middel van een overigens uitvoerbaar vonnis, dat het akkoord tussen partijen daaromtrent bekrachtigd heeft.

De redenering dat daarover geen stukken worden voorgelegd, slaat dan ook nergens op. Aangezien het een uitvoerbare titel is, waaraan sindsdien geen wijzigingen meer werden aangebracht, kan verzoekster daar dan ook geen nieuwe stukken van voorleggen.

Het enige wat zij kan melden, is dat zij op basis van die uitvoerbare titel ondertussen derdenbeslag heeft laten leggen, omdat de heer Ankras niet op vrijwillige basis de onderhoudsbijdragen waartoe hij zich gehouden heeft, betaalt (stuk 12).

Daar waar de verwerende partij er nog aan toevoegt dat het niet duidelijk is dat dit ouderlijk gezag in het Rijk moet uitgevoerd worden (??), blijkt uit het PV dan wel dat de kinderen bij verzoekster gedomicilieerd worden te (...) en dus wel degelijk in België.

Ook daar worden de voorgelegde gegevens en stukken dus slechts gedeeltelijk beoordeeld, en is de verwerende partij niet uitgegaan van de correcte en volledige feitelijke gegevens en heeft zij de beschikbare gegevens evenmin correct beoordeeld.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing bovendien het volgende: "Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie strijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat

het in Ghana afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet-erkennen van het huwelijk door de Stad Antwerpen of het negatieve advies aangaande het parket.

Vooreerst merkt op dat verzoekster geen enkele kennis heeft van een niet-erkenning van het huwelijk door de Stad Antwerpen(!?), nu zij woonachtig is te Gent. Dit duidt opnieuw op het ontbreken van concrete elementen ter motivering van de bestreden beslissing, aangezien de verwerende partij verwijst naar een beslissing van een andere stad.

Opvallend is bovendien dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat 'het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie strijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen' en verder 'De gezinssituatie spreekt dus voor zich'.

15

Wanneer de overheid bepaalde criteria in overweging moet nemen, dient zij dit uiteraard te doen op basis van concrete en feitelijke gegevens. De loutere stelling dat het huwelijk als frauduleus bestempeld wordt door verwerende partij is een toepassing van artikel 74/20, §2, 1e lid Vw., maar is uiteraard geen concrete afweging of rekening houdend met concrete elementen wat de effectieve en dus concrete gezinssituatie betreft, zoals voorzien in het tweede lid van datzelfde artikel.

Dat de gezinssituatie 'voor zich spreekt' is dan nog vager van aard, en kan evenmin aanvaard worden in het kader van de materiële motiveringsplicht. Nu de verwerende partij niet op basis van concrete gegevens(bijvoorbeeld de actuele zwangerschap van verzoekster...) rekening houdt met de aard en hechtheid van de gezinsband is zij hoe dan ook op een onredelijke wijze tot haar beoordeling gekomen.

Tot slot merkt verzoekster op dat de verwerende partij in casu een bijna identieke beslissing (!) neemt, met een bijna identieke inhoud zoals de beslissing dd. 26.06.2018 (stuk 13).

Hoe kan de verwerende partij ernstig stellen dat zij het dossier volledig en gestoeld op correcte en volledige gegevens beoordeelt, wanneer zij sinds 26.06.2018 en dus over een periode van 10 maanden (!) geen enkel nieuw feitelijk gegeven mee in rekening neemt voor de beoordeling van de zaak, maar eigenlijk de initiële beslissing bijna klakkeloos overneemt...

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve, op verschillende punten in de bestreden beslissing, geschonden.

II.b.2. Tweede middel: schending van artikel 42 quater Vw., artikel 74/20 Vw. en het principe van de rechtszekerheid

Het rechtszekerheidsbeginsel voorziet dat de overheid haar besluiten zo moet formuleren dat de burger precies weet waar hij aan toe is of wat de overheid van hem verlangt. Bovendien moet de overheid ook de geldende rechtsregels juist en consequent toepassen.

Artikel 74/20, § 2 Vw. bepaalt het volgende: "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het

16

Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." (eigen onderlijning).

Artikel 42 quater Vw. bepaalt in §1, laatste lid het volgende: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Wanneer de verwerende partij een beslissing in toepassing van artikel 74/20 Vw. in overweging neemt, dient zij rekening te houden met een aantal aspecten, meer bepaald:

- aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokkene
- de duur van het verblijf in het Rijk
- het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dit echter niet gedaan heeft, en dit eigenlijk als dusdanig ook zo erkent.

Meer nog, zij heeft een aantal criteria in overweging genomen, evenwel in toepassing van artikel 42 quater Vw., zoals zij ook letterlijk in haar brieven naar verzoekster initieel heeft vermeld en waarbij zij

haar, opnieuw in het licht van deze bepaling, had uitgenodigd om documenten en inlichtingen toe te voegen aan het dossier!

Dit is uiteraard van een volledig andere aard dan artikel 74/20 Vw.: artikel 42 quater Vw. betreft de situatie waarin een einde aan het recht op verblijf kan gesteld worden om reden dat het huwelijk of de gezamenlijke vestiging is geëindigd, daar waar art. 74/20 Vw. een intrekking betreft van het verblijf omwille van fraude.

Beide artikels hebben dan ook een totaal andere finaliteit, en bijgevolg met totaal andere uitzonderingen en overwegingen.

Daar waar de verwerende partij steeds ten aanzien van verzoekster heeft voorgehouden dat zij doelde op artikel 42 quater Vw., zoals telkens bleek uit haar brieven met verzoek om bijkomende stukken te voegen, neemt zij vervolgens een(tweede) beslissing op basis van artikel 74/20 Vw.

De verwerende partij tracht deze plotse wijziging dan, nog steeds, ondanks de argumentatie die in de vorige procedure daaromtrent reeds werd gevoerd, op een onaanvaardbare wijze in de verhouding tussen overheid en burger, te rechtvaardigen met de volgende stelling: "Dit wetsartikel (art. 42 quater Vw) blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 en niet art. 42 quater, § 1, 4° Vw. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2e lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42 quater, § 1, 3e lid, menen wij wel betrokkene voldoende kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten."

17

Verder in de bestreden beslissing overloopt de verwerende partij vervolgens een aantal criteria die zij toetst, meer bepaald:

- de duur van het verblijf van verzoekster
- de leeftijd van verzoekster
- de gezinssituatie van verzoekster
- de economische situatie van verzoekster
- haar sociale en culturele integratie.

Dit zijn echter allen criteria voorzien in artikel 42 quater Vw., daar waar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 74/20 Vw.!!!

Als overheid kan men uiteraard niet naar eigen goeddunken deels toepassing maken van één artikel uit de wet om dan vervolgens dit onder te brengen onder een ander artikel.

Het kwam aan verwerende partij toe om verzoekster, op een consequente en correcte wijze te verzoeken om bijkomende inlichtingen en documenten te verschaffen in het licht van een bepaald artikel, zodat zij wist waar zij aan toe was. Vervolgens kan de overheid deze stukken beoordelen, uiteraard in het licht van datzelfde artikel, om mogelijks een beslissing te nemen, opnieuw in het licht van dat zelfde artikel.

Door eerst verzoekster de toepassing van artikel 42 quater Vw. voor te houden om vervolgens een beslissing te nemen op basis van artikel 74/20, § 2, 1e lid Vw. , zonder toepassing te maken van het tweede lid van dat artikel, heeft verwerende partij verzoekster verschalkt in haar verwachtingen naar de overheid toe in het kader van het rechtszekerheidsbeginsel.

Had zij geweten dat de bijkomende stukken gevraagd werden in het licht van de toepassing van artikel 74/20 Vw. dan had zij mogelijks andere bijkomende gegevens verschaft.

Artikel 74/20 Vw., artikel 42 quater Vw. maar boven alles werd het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

II.b.4. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of vordering

Gelet op de uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, dat volgt op de bestreden akte, met als gevolg dat verzoekster naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd.

Dat dit zou betekenen dat verzoekster het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten, en daardoor zou gescheiden worden van haar minderjarige kinderen. Dat zij bovendien hoogzwanger is, met een bevalling voorzien op 28.07.2019 (stuk 7)."

2.3. De verzoekende partij betwist dat de overheid een deugdelijk onderzoek naar de feitelijke en juridische aspecten heeft gedaan, zodat niet met kennis van zaken werd beslist. Zij meent dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de correcte en volledige feitelijke gegevens en de beschikbare gegevens niet correct heeft beoordeeld.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van het "Afschrift van een proces verbaal van minnelijke schikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost- Vlaanderen, afdeling Gent dd. 11.10.2017", dat zij op 11 april 2018 – zoals blijkt uit de inventaris

gevoegd bij het schrijven vermeld in punt 1.9. dat zich in het administratief dossier bevindt – heeft bijgebracht bij een aanvulling op haar verzoek van 15 februari 2016, waarbij aan de verwerende partij werd verzocht om geen einde te stellen aan haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en als antwoord op de vraag van de verwerende partij vermeld in punt 1.8. Voornoemde minnelijke schikking wordt beoordeeld in de bestreden beslissing. In het administratief dossier zoals dit werd neergelegd door de verwerende partij ontbreekt dit stuk evenwel. De Raad kan dan ook opnieuw niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER